

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO-POMORSKIEGO

Bydgoszcz, dnia 19 lutego 2021 r.

Poz. 850

ZARZĄDZENIE ZASTĘPCZE Nr 13/2021 WOJEWODY KUJAWSKO-POMORSKIEGO

z dnia 29 stycznia 2021 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy

Na podstawie art. 6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki (Dz.U. z 2018 r. poz. 1103), po zasięgnięciu opinii Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zarządza się, co następuje:

§ 1. Ulicy o nazwie Wypycha położonej w Piotrkowie Kujawskim nadaje się nazwę Władysława Nałęcza Małachowskiego.

§ 2. Zarządzenie zastępcze podlega wykonaniu przez Burmistrza Miasta i Gminy Piotrków Kujawski.

§ 3. Zarządzenie zastępcze wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Uzasadnienie

W dniu 2 września 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. poz. 744), zwana dalej „ustawą”. Ustawa została zmieniona ustawą z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. poz. 1389) oraz ustawą z dnia 14 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki oraz ustawy o zmianie ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. poz.2495).

Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 ustawy, obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, w tym dróg, ulic, mostów i placów, upamiętniające osoby, organizacje, wydarzenia lub daty symbolizujące komunizm lub inny ustrój totalitarny lub propagujące taki ustrój w inny sposób, właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego zmienia w terminie 12 miesięcy, od dnia jej wejścia w życie. Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy w przypadku niewykonania obowiązku przez właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego, wojewoda wydaje zarządzenie zastępcze, w którym nadaje nazwę zgodną z art. 1 ustawy w terminie 3. miesięcy od dnia, w którym upłynął termin na podjęcie działań przez organ jednostki samorządu terytorialnego.

Rada Miejska w Piotrkowie Kujawskim nie wykonała ustawowego obowiązku i nie dokonała w wyznaczonym przez ustawodawcę terminie zmiany nazwy ulicy Wypycha. W związku z powyższym Wojewoda Kujawsko-Pomorski wystąpił w trybie art. 6 ust. 3 ustawy do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (IPN) (data wpływu pisma do IPN – 16.10.2017 r.) o wydanie opinii potwierdzającej niezgodność nazwy obowiązującej w dniu wejścia ustawy w życie z normą art. 1 ustawy. Na mocy art. 6 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 3 ustawy oczekiwanie na opinię wstrzymuje bieg

terminu na wydanie zarządzenia zastępczego. Przedmiotowa opinia wpłynęła do organu nadzoru w dniu 18 grudnia 2020 r. (pismo IPN z dnia 9 grudnia 2020 r., znak: BUWIII-940-82(4)/20).

W ocenie wojewody przedmiotowa nazwa jest niezgodna z art. 1 ust. 1 ustawy. Jak wynika z opinii IPN: „Wincenty Wypych – syn Jana, ur. 6 października 1884 r., zm. 29 października 1945 r. w Piotrkowie Kujawskim. Należał do Polskiej Partii Robotniczej, a w 1945 r. objął stanowisko wójta Gminy Piotrków Kujawski.”. W opinii sporządzonej przez posterunek Milicji Obywatelskiej w Piotrkowie Kujawskim w sierpniu 1945 r. odnotowano, że jako wójt „nie jest bardzo sprawiedliwy” i „ludność narzeka na niego”. We wrześniu 1945 r. na zebraniu wyborczym komórki PPR w Piotrkowie Kujawskim wybrany został jako delegat na powiatową konferencję partii. Pod koniec (28/29) października 1945 r. członkowie oddziału partyzanckiego Jerzego Gadzinowskiego „Szarego” z rozkazu dowódcy placówki pułku Ziemi Kujawskiej AK Jana Wiśniewskiego „Szreniawy” w związku z popieraniem reżimu komunistycznego wykonali wyrok śmierci na wójcie Wincentym Wypychu. Podczas dynamicznie rozwijającej się akcji zlikwidowano także jego żonę - Walerię, która rozpoznała jednego z partyzantów. Następnie, również z powodu wspierania władz komunistycznych wykonano wyroki na kolejnych osobach z Piotrkowa Kujawskiego: kierownika świadczeń rzeczowych Władysławie Wasilewskim i członku PPR Zygmuncie Czeladzińskim, który ciężko raniony zmarł po dwóch dniach. Wszyscy trzej zabiści mieli się również przyczynić do aresztowania członków podziemia niepodległościowego. W sprawozdaniach partyjnych z tego regionu pisano, że „w październiku br. partia nasza ucierpiała strasznie, członkowie nasi przestraszeni zbrodniczymi wyczynami tych band odsunęli się od partii”. Komunistyczna prasa opisywała sprawę Wypychów, a później proces członków oddziału „Szarego”, jego grupę nazywając „faszystowskimi bandytami i mordercami”. 3 listopada 1945 r. odbył się pogrzeb wójta i jego żony, w którym wzięła udział delegacja PPR w składzie m.in. z kierownikiem referatu społeczno-politycznego PPR, a przemówienia wygłosili sekretarz powiatowy partii i wicestarosta.

Polska Partia Robotnicza, której członkiem był Wincenty Wypych, powstała na podstawie decyzji Józefa Stalina po ataku Niemiec na Związek Sowiecki w 1941 r. Stalin zamierzał w nowych okolicznościach polityczno-militarnych odtworzyć scentralizowane kierownictwo ruchu komunistycznego (na miejscu rozwiązanej w 1938 r. Komunistycznej Partii Polski), które zapewni ścisłą kontrolę Kremla nad jego działalnością, a także zwiększy wpływy środowisk komunistycznych na terenach okupowanych przez Niemcy. Najpóźniej w sierpniu 1941 r. Stalin podjął decyzję o utworzeniu w Polsce nowej partii pod nazwą „Polska Partia Robotnicza”. Pod taką nazwą przekazał 27 sierpnia 1941 r. stojącemu na czele Kominternu Georgi Dymitrowowi polecenie budowy nowych struktur w Polsce. Pełnomocnictwa do utworzenia kierownictwa partii otrzymali członkowie grup dywersyjnych – tzw. grup inicjatywnych – wyszkolonych pod bezpośrednim nadzorem sowieckich służb specjalnych, formalnie działających jako „szkoła partyjna Kominternu”. Dowódcą przygotowanej do wysłania do Warszawy specjalnej grupy dywersyjnej mianowano Marcelę Nowotkę ps. „Stary” działacza Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików), urzędnika administracji sowieckiej na ziemiach polskich okupowanych po 17 września 1939 r., wytypowanego wcześniej do udziału w specjalnych szkoleniach polityczno-dywersyjnych pod Moskwą. Główną fazę operacji przerzucenia pierwszej grupy dywersyjnej zrealizowano w grudniu 1941 r. W nocy z 27 na 28 grudnia 1941 r. pierwsza część grupy inicjatywnej została zrzucona na spadochronach w okolicach miejscowości Wiązowna na wschód od Warszawy. W Warszawie nawiązali oni kontakty z osobami związanymi przed wojną z działalnością sowieckiego wywiadu w Polsce, m.in. z adwokatem Teodorem Duraczem ps. „Profesor”. Dysponując pełnomocnictwami wprost od Stalina zarządzili na 5 stycznia 1942 r. spotkanie organizacyjne dla przedstawicieli kilku rozproszonych komunistycznych środowisk konspiracyjnych z Warszawy i okolic, które w latach 1939-1941 opowiadały się konsekwentnie za rozszerzeniem państwa sowieckiego na wszystkie ziemie polskie. Zgodnie z wcześniejszymi decyzjami Stalina na czele nowej struktury stanął Marcele Nowotko.

PPR występowała jawnie przeciwko legalnemu i uznawanemu przez społeczność międzynarodową Rządowi Polskiemu na uchodźstwie i Delegaturze Rządu RP na Kraj oraz Armii Krajowej. Znajduje to wyraz chociażby w broszurce „O co walczymy? Deklaracja Programowa Polskiej Partii Robotniczej” tworzonej pod dyktando Stalina, w której czytamy: Mandaty wszelkiego rodzaju mianowańców, jak komisarzy, starostów, wójtów, itp. urzędujących obecnie lub upatrzonych na te stanowiska przez tzw. Delegaturę rządu emigracyjnego lub przez inne reakcyjne czynniki, unieważnia się natychmiast (...). Polska Partia Robotnicza świadoma celów, roli, zadań i charakteru rządu emigracyjnego w Londynie i jego Delegatury w kraju przeciwstawia się zdecydowanie objęciu przez te czynniki władzy w wyzwolonej Polsce. W innym miejscu wspomnianej Deklaracji znajduje się bezpardonowy atak na Polskie Państwo Podziemne (PPP), posunięty do zrównania charakteru PPP z nazizmem: zapoczątkowana przez najczarniejszą reakcję plugawa wojna, w której biorą udział sanacyjne oddziały Armii Krajowej znajduje swoje źródła historyczne w hitleryzmie.

Polskie Państwo Podziemne szybko zdefiniowało charakter PPR i za pośrednictwem Biuletynu Informacyjnego w nr 12 z 26 marca 1942 r. w artykule „Komuniści” napisano: Polską Partię Robotniczą i jej organy uważamy za obcą agenturę. Agenturę nie tylko obcą i wrogą interesom polskim, ale także szkodliwą dla współpracy rządów polskiego i sowieckiego. Należy nadmienić, że Delegatura Rządu na Kraj, mimo znajomości charakteru PPR szukała z nią porozumienia, o czym świadczy próba nawiązania współpracy na początku 1943 r. Jednak dalsze rozmowy uzależniła od ustosunkowania się do czterech kwestii: uznanie zwierzchnictwa legalnych władz RP w kraju i na emigracji, ogłoszenie deklaracji o niezależności PPR od zewnętrznych ośrodków władzy, o gotowość walki z każdym najeżdżcą Polski oraz uznanie granic sprzed września 1939 r. Komuniści negatywnie odnieśli się do tych punktów, co dało jasny sygnał o ich całkowitym podporządkowaniu ZSRS.

Od roku 1944 na mocy decyzji J. Stalina, PPR stanowiła główne narzędzie budowy systemu stalinowskiego i sprawowania władzy w jego ramach, natomiast partyzanci Armii Ludowej w większości zasilili szeregi tworzonego aparatu represji, który wspólnie z aparatem represji Związku Sowieckiego, stosując powszechny terror pozwolił komunistom, wbrew oczekiwaniom narodu polskiego, przejąć władzę w Polsce. Jak zauważył prof. Andrzej Paczkowski: To partia komunistyczna (i jej poszczególni działacze) odpowiada za ustanowienie w Polsce systemu totalitarnego (autorytarnego) i za jego trwanie. W tym utworzenie i funkcjonowanie aparatu bezpieczeństwa, powoływanie jego władz i wyznaczanie głównych kierunków, a także form jego działania. A ponadto niemal każdy funkcjonariusz bezpieczeństwa był jej członkiem. (A. Paczkowski, PZPR a aparat bezpieczeństwa. Zarys problemu (w) PZPR jako machina władzy, red. D. Stola, K. Persak, Warszawa 2012, s. 200).

Wskazanie osoby Wincentego Wypycha jako osoby upamiętnionej w nazwie ulica Wypycha ma swoją podstawę w praktyce nazewnictwa ulic i innych miejsc publicznych w okresie Polski Ludowej, kiedy powszechnie upamiętniano w ten sposób osoby traktowane jako bohaterów „utrwalania władzy ludowej” z lat 1944-1948. Za powyższym przemawia również fakt, że samorząd nie wskazał innej osoby o takim nazwisku, która mogłaby zostać upamiętniona w rzeczonym nazwie.

Ustawa o zakazie propagowania komunizmu nie zawiera legalnej definicji „symbolu komunizmu lub innego ustroju totalitarnego”. Jest to zatem pojęcie otwarte, które powinno podlegać sprecyzowaniu zarówno w drodze ogólnej wykładni, jak i na gruncie każdego z konkretnie badanych przypadków. W świetle definicji językowej „symbolizować” oznacza przedstawiać coś pod postacią symbolu; być symbolem czegoś. Z kolei „propagować” to szerzyć, upowszechniać hasła, myśli (Słownik Języka Polskiego, oprac. E. Sobol, Warszawa 2005, s.761, 979). Interpretacja językowa wymaga zatem dokonania takiej analizy nazwy ulicy, która będzie prowadzić do wniosku o istotności znaczenia określonej osoby, organizacji, jednostki wojskowej, daty lub wydarzenia dla funkcjonowania komunizmu w określonej perspektywie czasowej i terytorialnej. Przy czym może to być zarówno perspektywa kraju, jak i określonego obszaru (województwa, gminy, regionu).

Wincenty Wypych poprzez przynależność do PPR w sposób jednoznaczny afirmował panujący w Polsce Ludowej ustrój i jako członek struktur komunistycznego państwa na szczeblu samorządowym wspierał swoją działalnością system totalitarny instalowany w Polsce po II wojnie światowej.

Jak wspomniano wyżej, przed wydaniem zarządzenia zastępczego w sprawie ulicy Wypycha w Piotrkowie Kujawskim, Wojewoda Kujawsko-Pomorski zgodnie z nałożonym na niego ustawowym obowiązkiem wystąpił do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o wydanie opinii potwierdzającej niezgodność ww. nazwy ulicy obowiązującej w dniu wejścia w życie ustawy dekomunizacyjnej z art. 1 ust. 1 ustawy. Treść przytoczonej powyżej w całości opinii przekazanej przez Instytut Pamięci Narodowej, w ocenie organu nadzoru potwierdziła w sposób nie budzący wątpliwości, że nazwa ulicy Wypycha jest niezgodna z art. 1 ust. 1 ustawy dekomunizacyjnej.

Wskazane fakty historyczne nie dały Wojewodzie argumentów do ich podważenia, a tym samym do dokonania innego ustalenia przez wykluczenie, że nazwa ta nie narusza art. 1 ust. 1 ustawy o zakazie propagowania komunizmu. Wydając zarządzenie zastępcze wojewoda nie jest związany opinią, a obowiązany jest dokonać jej oceny. W wyroku z dnia 13 listopada 2018 r. (sygn. akt II OSK 1824/18) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Przytoczenie faktów historycznych w opinii, co do których nie ma podstaw do ich podważenia, uzasadnia w pełni jej uwzględnienie przez wojewodę. Tym samym wypełniając przesłankę wydania zarządzenia zastępczego. Ochrona samodzielności samorządu terytorialnego nie może podważyć faktów, które stanowią o wypełnieniu zakazu ustawowego z art. 1 ust. 1 ustawy o zakazie propagowania komunizmu (...). Wskazane w opinii Instytutu fakty historyczne są na tyle wyczerpująco wykazane, że przyjęcie przez Wojewodę, że należy tę opinię w pełni podzielić jest wyczerpujące dla wydania zarządzenia

zastępczego. W przypadku nazwy ulicy “(...)” nie można w świetle faktów historycznych odesłać do bliżej nieokreślonego odbioru społeczności lokalnej.”

Wojewoda Kujawsko-Pomorski po zapoznaniu się z opinią IPN w sprawie ulicy Wypycha i dokonaniu jej szczegółowej analizy podziela w pełni przedstawioną argumentację i wynikającą z niej konkluzję, a tym samym nie dostrzega podstaw do poddawania w wątpliwość poczynionych w jej treści ustaleń i ocen, a w konsekwencji dokonywania dodatkowej weryfikacji osoby i działalności Wincentego Wypycha poprzez odwoływanie się do innych źródeł wiedzy dotyczącej tej osoby. Należy wyraźnie zaznaczyć, że Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządzający opinie na podstawie ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki – jest wyspecjalizowanym urzędem państwowym wyposażonym w szereg ustawowo określonych uprawnień i kompetencji badawczych, edukacyjnych, archiwalnych, śledczych, a także lustracyjnych. Dysponuje ponadto, w przeciwieństwie do wojewody, całościowym zasobem dokumentacyjnym, zespołem kompetentnych specjalistów (historyków, archiwistów) i zestawem niezbędnych narzędzi umożliwiających przygotowanie opracowań i opinii, w tym także odnoszących się do spraw stanowiących przedmiot ustawy dekomunizacyjnej. Czy zatem wojewoda w świetle oczywistych ustaleń faktograficznych zawartych w opinii IPN dotyczących roli Polskiej Partii Robotniczej i osób, które tak jak Wincenty Wypych, podjęły działalność w jej szeregach, powinien wbrew swojemu przekonaniu podążać drogą poszukiwania „alternatywnej prawdy” tylko po to, by znaleźć jaśniejsze odcienie w biografii dotychczasowego patrona ulicy w Piotrkowie Kujawskim? Czy miałby uznać, że PPR i jej funkcjonariusze dobrze zasłużyli się Polsce, a jej następczyni – PZPR (powstała na kongresie zjednoczeniowym 15 grudnia 1948 r.) nie ma na rękach krwi przelanej przez robotników powstania w 1956 r. w Poznaniu i w 1970 r. na Wybrzeżu? To przecież im historia przyznała rację, tak jak tysiącom innych patriotów zamęczonych i zamordowanych w stalinowskich katowniach i milionom zwykłych obywateli, którzy negując narzucony Polsce ustrój komunistyczny nie mogli jak w pełni wolni ludzie korzystać ze swobody realizowania swoich praw obywatelskich i w okresie rzeczywistości PRL traktowani byli jak obywatele drugiej kategorii. Ich niezłomna postawa, odwaga i bohaterstwo doprowadziły w ostatecznym rozrachunku do zmiany ustroju społeczno-politycznego po wyborach 1989 r. i zapoczątkowania procesu odzyskiwania przez Rzeczpospolitą Polską pełnej suwerenności i niepodległości. Wincenty Wypych stanął jednak po stronie tych, którzy chcieli budować polską rzeczywistość według moskiewskiego mandatu i wizji, Polski jako terytorium przynależącego do sowieckiej strefy wpływów, zwasalizowanego i zależnego od politycznej woli Kremla, z zainstalowaną pod osłoną dramatu wojennej zawieruchy serwilistyczną władzą, której uosobieniem była Polska Partia Robotnicza i działający z jej nadania funkcjonariusze.

Podstawowym założeniem legislacyjnym, jakie legło u podstaw uchwalenia ustawy dekomunizacyjnej miało być doprowadzenie do wyrugowania relikwów symboliki nawiązującej do okresu komunistycznego i zapewnienia pełnej zgodności w zakresie nazewnictwa ulic z nową rzeczywistością ustrojową, której początek wyznaczają wybory z 4 czerwca 1989 r. i powołany w ich wyniku pierwszy niekomunistyczny rząd pod przewodnictwem premiera Tadeusza Mazowieckiego. Dokonana transformacja ustrojowa otworzyła drogę do swobodnego kształtowania świadomości społecznej w ramach realizowanej polityki historycznej, której istotnym elementem jest wyzbywanie się przejawów symboliki komunistycznej w przestrzeni publicznej. Wojewoda Kujawsko-Pomorski uznając opinię wydaną przez IPN w niniejszej sprawie za wystarczającą do rozstrzygnięcia sprawy podkreśla raz jeszcze, że podstawowym założeniem ustawy dekomunizacyjnej jest skuteczne wyeliminowanie z przestrzeni publicznej nazw propagujących symbole ustrojów totalitarnych, przy poszanowaniu miejsc pochówku, grobów i cmentarzy, a także własności prywatnej. Przedsięwzięcie zmiany nazw jest jednym z elementów wspomnianej wyżej polityki historycznej, jako kategorii historii służącej kształtowaniu świadomości historycznej społeczeństwa, w tym świadomości gospodarczej i terytorialnej oraz wzmocnieniu publicznego dyskursu o przeszłości w kierunku pielęgnowania więzi narodowych niezależnie od bieżącej polityki państwa. Polityka historyczna dotyczy interpretacji faktów, bytów i zdarzeń oraz jest rozpatrywana w kategoriach racji stanu społeczeństwa i narodu, jako element mający charakter długofalowy i stanowiący fundament państwa.

Biorąc powyższe pod uwagę organ nadzoru jest zobligowany – na mocy przepisu art. 6 ust. 2 ustawy – do wydania zarządzenia zastępczego, nadającego ulicy o nazwie **Wypycha** w Piotrkowie Kujawskim nazwę: **Władysława Nałęcza Małachowskiego**.

Z wnioskiem o nadanie nowej nazwy wystąpił do Wojewody Kujawsko-Pomorskiego radny powiatu radziejowskiego Grzegorz Piasecki popierany przez Grupę Rekonstrukcji Historycznej AK „Kolumbowie”,

parafian z Bractwa Św. Jakuba Apostoła oraz grupę radnych szczebla gminnego i powiatowego. Wojewoda wsłuchując się w głos opinii środowiska lokalnego, którego wyrazem jest skierowany do niego wniosek, przychylił się do wyrażonej w nim propozycji nowej nazwy ulicy.

Władysław Nałęcz Małachowski urodził się 17 października 1895 r. w Porycku na Wołyniu. Przyszedł na świat w rodzinie szlacheckiej o tradycjach aptekarskich. Protoplastą szlacheckiej gałęzi rodu Małachowskich był Mikołaj Małachowski herbu Nałęcz 1519-1575 (kasztelan spicymierski). Jego pradziad Bartłomiej, który zmarł w 1433 r., był pierwszym znanym przedstawicielem tego rodu, właścicielem majątku Małachowice – od niego pochodzi nazwisko Małachowski. Rodzicami Władysława Nałęcza Małachowskiego byli Jan Ludwik i Jadwiga z Ostrzyckich małżonkowie Małachowscy. W 1903 r. przeprowadził się wraz z rodzicami i bratem do Piotrkowa Kujawskiego, gdzie jego ojciec nabył aptekę. W roku 1906 rozpoczął naukę w pierwszej klasie Kaliskiej Szkoły Handlowej. W wieku 13 lat stracił matkę (zmarła w 1908 r. w wieku 47 lat), dwa lata później (6 września) w wieku 45 lat zmarł jego ojciec – aptekarz Jan Ludwik Małachowski. W roku 1911 rozpoczął naukę w piątej klasie Prywatnego Gimnazjum Ł. N. Żuka w Kijowie, które ukończył w 1915 r. Wstąpił następnie do szeregów Nikołajewskiej Szkoły Piechoty w Kijowie i 1 stycznia 1916 r., po jej ukończeniu, otrzymał szarżę chorążego armii rosyjskiej. W czerwcu 1916 r. przydzielony został do Szkoły Podoficerskiej. W nocy z 18 na 19 sierpnia 1916 r. został ranny od wybuchu granatu polowego, a następnie przebywał na leczeniu w Moskwie i na Kaukazie. 30 października 1916 r. został mianowany na stopień podporucznika i porucznika, a w lipcu następnego roku powrócił do swojego pułku na front. 22 października 1917 r. wstąpił do 8 pułku strzelców I Korpusu Polskiego gen. Józefa Dowbora-Muśnickiego i w styczniu 1918 r. brał czynny udział w walkach z bolszewikami w Rosji. Wiosną 1918 r. powrócił po demobilizacji Dowborczyków do brata Tadeusza do Piotrkowa Kujawskiego. W tym samym roku podjął studia na pierwszym semestrze chemii na Politechnice Warszawskiej. 10 listopada 1918 r. wstąpił do szeregów Wojska Polskiego (25 Pułk Piechoty Kielce, Szturmowa Kompania przy Litewsko-Białoruskiej Dywizji Strzelców, 3 Baon Mińskiego Pułków Strzelców). 15 sierpnia 1920 r. wziął udział w boju pod Radzyminem, bohaterska akcja w bitwie pod Helenowem. 25 sierpnia 1920 r. został odznaczony Orderem Virtuti Militari V klasy, a 27 września 1920 r. poniósł śmierć w bitwie wileńskiej pod Kromkami (na Ziemi Lidzkiej). W listopadzie 1920 r., po wcześniejszej ekshumacji z miejsca śmierci, odbył się pogrzeb Władysława Nałęcza Małachowskiego na cmentarzu parafialnym w Piotrkowie Kujawskim, gdzie spoczął obok rodziców.

Na podstawie art. 5 ustawy, pisma oraz postępowania sądowe i administracyjne w sprawach dotyczących ujawnienia w księgach wieczystych oraz uwzględnienia w rejestrach, ewidencjach i dokumentach urzędowych zmiany nazwy dokonanej na podstawie ustawy są wolne od opłat. Zmiana nazwy dokonana na podstawie ustawy nie ma wpływu na ważność dokumentów zawierających nazwę dotychczasową.

POUCZENIE

Na niniejsze zarządzenie zastępcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w terminie 30 dni od daty doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Kujawsko-Pomorskiego.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski
Mikołaj Bogdanowicz